

Visuellt berättande gör nytolkning minnesvärd

NY DIALOG Det musikaliska och visuella berättandet fungerar skarvfritt i "Dido och Aeneas". Men bearbetningen för ung publik har dramaturgiska brister.

7 maj 2014 kl 17:04, uppdaterad: 7 maj 2014 kl 17:05

OPERA **DIDO & AENEAS**

Musik: Henry Purcell, Johan Ramström.

Text: Nahum Tate, Sophie Helsing, Kristina Hagström-Ståhl. Regi: Kristina Hagström-Ståhl. Rum, ljus, projektioner: Sutoda. Kostym: Anna Kjellsdotter. Kapellmästare: Mattias Böhm. Medv: Magdalena Risberg, Vivianne Holmberg/Sara Widén, Kardo Razzazi, Kungliga Hovkapellet Kungliga operan, Gäddviken

Operans scen i Gäddviken har redan tidigare varit spelplats för engelsk opera med havsmotiv för ung publik med Benjamin Brittens "Det gyllene skeppet". Nu gör man en version av Henry Purcells "Dido & Aeneas", som hade sin urpremiär 1689 som skolföreställning i Chelsea.

Originalen bygger på mytologiskt stoff ur Vergilius "Aeneiden". Det är en tät musikdramatisk skildring av kärleken mellan Dido som grundade Kartago och den trojanske prinsen Aeneas, men slutar med avsked och död.

Läsarbetyg
Läsarnas snittbetyg

6 betyg med 5 i snitt

Sätt ditt eget betyg:

Klicka på tärningen!

SvD digital
3 månader
99:-
Beställ här

Didos kända klagoaria "When I am laid in earth... Remember me" är verkets smärtpunkt. Frasen har också blivit en utgångspunkt för Kristina Hagström-Ståhls uppsättning, där en röd tråd är tanken på hur man vill bli ihågkommen; en annan är flyktingskap, en tredje prövandet av hjälterollen. Handlingen har koncentrerats till kärleksparet och Didos förtrogna, Belinda.

Det är en rätt rejäl bearbetning, där man betonar Aeneas flykt över havet och hans outplånliga minnen av kriget. Här sjunger han nästan inte alls, rollen görs av skådespelaren Kardo Razzazi. Han blir en nutida berättare, som plockar upp sin historiska rekvisita ur en lucka i scengolvet.

Aeneas repliker redovisar traumatiska minnen och moraliska dilemman, men han ges inte mycket utrymme att spela fram det.

Den nyskrivna dialogen (på svenska, man sjunger på engelska) varvas med både Purcells musik i nytt arrangemang och nykomponerade inslag av Johan Ramström.

Musikaliskt fungerar det skarvfritt mellan barock och samtid, däremot blir dramaturgin lidande av de tillrättalagda texterna som inte är organiska i det musikdramatiska flödet, man verkar inte lita på förmågan att gestalta. Dido görs sceniskt återhållet av Magdalena Risberg; hennes och Vivianne Holmbergs ljusa sopraner klingar vackert och innerligt i sångpartierna.

Publiken sitter i en cirkel, omsluten av Sutodas effektfulla filmprojektioner som ger tanke, fantasi och tolkning fritt spelrum. Några visuella teman återkommer som ledmotiv; havets vågor, den klippiga stranden, stenar, skog och ruiner. Och kartbilder, som också finns i den sparsamma rekvisitan och i några av Anna Kjellsdotters praktfullt mönstrade kostymer.

Idén om hur människan vill bli ihågkommen – och vem man vill vara – försvinner på vägen, men jag kommer att minnas föreställningen genom det musikaliska och visuella berättandet.

KARIN HELANDER

KARIN HELANDER

kultur@svd.se